

“Dit is een mannenwereld, je past je maar aan!”

Aldus ooit UCI-voorzitter Hein Verbruggen tegen Sylvia Schenk, lid van het hoofdbestuur van de UCI. Toen al niet bepaald een correcte uitspraak, in het licht van de grote mondiale tendensen in de sport zo mogelijk nu nog wereldvreemder. Naast de senioren (zie verder in deze *Sport & Strategie*) vormen ook de vrouwen een snelgroeiend segment in de wereldwijde sportconsumptie, en dat zowel actief als passief. Schoolsport blijkt de belangrijkste factor in de toenemende vrouwelijke aandacht voor sport, als we het rapport *Women and sport – Insights into the growing rise and importance of female fans and female athletes* van Repucom mogen geloven. Maar ongetwijfeld is ook het aanbod een factor, hoewel hier natuurlijk altijd de vraag van de kip en het ei dient te worden gesteld. Als we terugrijpen naar de sport van de vrouwvijandige Verbruggen: na de Ronde van Vlaanderen, de Waalse Pijl en zelfs een beetje de Tour (La Course, op de laatste dag) volgen nu ook de Vuelta (op de laatste dag) en de heroïsche ‘nieuwe’ klassieker Strade Bianche met een vrouwenversie. En wanneer is het de beurt aan Parijs-Roubaix? (MH)

FOTO: TOMMEERS

WALTER VAN STEENBRUGGE

Clubliefde

De meningen over de ‘onthoofdings-tifo’ van Standard waren heel sterk verdeeld. De meeste commentaren vroegen om sancties, liefst harde. De tijdsgeest houdt nu eenmaal van straffen, van zwart-wit denken, van opdelen, klasseren en soms ook van deporteren.

Jan Mulder vond dat de scheidsrechter de wedstrijd Standard-Anderlecht nooit op gang had mogen fluiten en als Boucaut maar wat passief bleef, was Mulder van oordeel dat de voorzitter van RSC Anderlecht vanaf de tribune, zoals soms gebeurt in Saoedi-Arabië, met een handgebaar zijn rozehermen dictoriaal van het veld had moeten sturen. In juridische termen noemt men dit ‘het recht in eigen handen nemen’. Andere analisten maakten een parallel met de gruwel van *Charlie Hebdo* en vonden de muilband voor de Standard-supporter niet meer zo evident. Van ‘*Je suis Charlie*’ naar ‘*Je suis supporter du Standard*’, er was volgens hen niet zoveel verschil. Bovendien dachten zij dat clubliefde ook wel iets waard is. Mag een hondstrouwe supporter van een voetbalclub die zijn laatste centjes besteedt aan tickets voor wedstrijden van zijn team, waarmee het salaris van de voetballer nota bene wordt betaald, niet enige uiting geven aan zijn kwaadheid over het onverwachte vertrek van zijn idool naar de aartsrivaal?

Uiteindelijk werd het tifo-vooral van 25 januari 2015 voor de Geschillencommissie van de Koninklijke Belgische Voetbal-

bond gebracht en vorderde de Bondsprocurer een sanctie voor Standard, in die zin dat de tribune van de Ultra’s voor één match zou worden gesloten, met daarbovenop een fikse geldboete. De Geschillencommissie velde een salomonsverdict en sprak een voorwaardelijke sanctie uit. Standard berustte in het vonnis en ging niet in beroep. *Case closed*.

Bij nader inzien heeft de juridische cel van de KBVB nog maar eens aangetoond dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens haar onbekend is. De trein uit Straatsburg heeft Brussel duidelijk nog niet aangedaan. Het Mensenrechtenhof heeft nochtans al herhaaldelijk de krijtlijnen van het recht tot vrije meningsuiting uiteengezet. Artikel 10 §1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verleent bescherming aan alle soorten van meningsuitingen, zowel neutrale informatie en denkbeelden als informatie en meningen die kunnen kwetsen of onrust verwekken. Steeds opnieuw is dit uitgangspunt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als fundamenteel beginsel benadrukt. Het uitrollen van een banner met daarop een hatelijke afbeelding van de overgelopen Steven Defour valt ook onder dit recht.

Artikel 10 §1 verbiedt met andere woorden iedere inmenging van overheidswege. Een sanctie opleggen voor de expressie van een mening kan dus niet, tenzij in hoogst uitzonderlijke gevallen. Krachtens artikel 10 §2 kunnen beperkingen of restricties (zoals het opleggen van een sanctie) enkel gelegitimeerd worden in zoverre deze voorzien zijn bij wet en strikt noodzakelijk in een democratische samenleving, dit wil zeggen indien er een dwingende sociale behoefte bestaat

en in zoverre deze beperking proportioneel is met het wettig nagestreefde doel. Bovendien moeten die restricties een bestaansreden kunnen vinden in de limitatief opgesomde beperkingsgronden van artikel 10 §2.

Deze mogelijke overheidsinmenging kan alleen als bepaalde staatsbelangen in gevaar zijn (‘s lands veiligheid, de openbare orde), het belang van de bevolking, of wanneer private belangen van individuele personen of groepen heel ernstig worden aangetast. En zelfs wanneer een dergelijke uitzonderingssituatie aan de orde is, moet de overheidsinmenging beantwoorden aan een dwingende sociale behoefte, pertinent en evenredig zijn. Of om het in volkse taal uit te drukken: Staten mogen het recht op vrije meningsuiting slechts aantasten in héél exceptionele gevallen.

Nog los van de vraag of aan de club Standard hoe dan ook het gedrag van de tifo-tekenaars kan worden toegerekend, is het zonneklaar dat het Mensenrechtenhof een nationale sanctie voor het vertonen van een verfoeilijke banner op een voetbalveld in strijd zou achten met het fundamentele recht op vrije meningsuiting.

Voetbal mag dan wel de belangrijkste bijzaak in het leven zijn, het optreden tegen een tifo voldoet geenszins aan een dwingende en noodzakelijke behoefte, noodzakelijk ter vrijwaring van de democratische samenleving. Slechte smaak van enkele gekke tifosi is iets anders dan voortdurend haat zaaien en agressie prediken in het dagdagelijkse maatschappelijk leven. En clubliefde blijft hoe dan ook een vorm van liefde. ■

